

## Водниятъ царь.

(Приказка)

Вървѣлъ нѣкога единъ селенинъ покрай дълбокия виръ на едно блато и застаналъ на брѣга. А въ този виръ живѣлъ отдавна — отдавна Водниятъ царь, на самото дѣно, на меки кровати отъ тиня и водорасли.

Грабнѣлъ селенина отъ земята единъ голѣмъ камъкъ и го хвърлилъ въ водата . . . .

— Ето ти гостъ! — казалъ той, прѣкрѣстилъ се и си заминалъ изъ пѣтя.

Страшно се разсърдилъ Водниятъ царь, — и ако случайно му попаднѣлъ селенина въ ржѣцъ, — тука и края му щѣлъ да бжде.

Съ когото и да заговарялъ Водниятъ царь, той все за селенина си спомвалъ и почвалъ да го заплашва:

— Азъ, — казалъ, — това нѣма да му простя . . .  
Азъ още помня това! . . .

Внучката му Русалка се опитвала да го уговаря, а царьтъ не искалъ и да чува . . .

Причакалъ той селенина веднажъ, когато минавалъ отново покрай вира, забулилъ го съ такава гъста мъгла, че нищо не виждалъ. Селенина се подхлѣзналъ и хопъ въ зира.

Едвамъ се измѣкналъ оттамъ.

— А. а . . . , — казалъ си той, — това ти водний каракончо правишъ, чакай! . . .

Сграбчилъ камъкъ, колкото можалъ по-голѣмъ и го хвърлилъ въ водата. И макаръ Водниятъ царь и да се отдръпналъ камѣка ударилъ и смачкалъ опашката му, така, че цѣла седмица трѣбвало да лежи въ тинята, додѣто му оздравѣла опашката. . . .

Още повече се разсърдилъ на селенина Водниятъ царь.

— Ехъ, — говорилъ, — сега непрѣменно ще издавя и него и сѣмейството му . . .

Русалката пакъ започнала да го уговаря:

— Ехъ, дѣдо . . . Една бѣда ражда друга бѣда . . .  
Едно слѣдъ друго вие започвате по-люти да ставате, за-